

“Sí que es Pot no té resoltes totes les preguntes”

- “El problema no és la independència, és arribar a la sobirania”
- “El que deia Oriol Junqueras sobre el procés de desconnexió amb l'Estat, és una simpàtica fantasia romàntica”

Lluís Rabell, fotografiat aquesta setmana al barri Gòtic

ENLLAÇOS RELACIONATS

Canal: Entrevistes

Canal: Catalunya vol viure en llibertat

Tema: La cursa cap al 27-S

DAVID BRUGUÉ

La fórmula que va portar Ada Colau a l'alcaldia de Barcelona ha tingut una traducció al 27-S amb la creació de la coalició Catalunya Sí que es Pot. L'activista veïnal de Barcelona Lluís Rabell n'és el cap de llista.

Com passa el president de la FAVB a aspirar a ser president de la Generalitat?

No hauria de sobtar tant. Un moviment veïnal té una activitat altament política, que es desenvolupa en un registre diferent del de les institucions i del de la representació partidista. La FAVB ha estat present en tots els compromisos polítics de país i de ciutat. Una política més transversal, en un àmbit ciutadà i abraçant una pluralitat de sensibilitats que caracteritza el moviment veïnal. El salt a la política té a veure amb l'excepcionalitat política i també amb el fet que s'estan produint noves configuracions, especialment en les forces progressistes i d'esquerres. Això ha fet que un nombre important d'activistes veïnals no només siguin cridats a intervenir, sinó que d'una manera natural arribin a la conclusió que allò que han defensat en l'àmbit social requereix compromisos en l'àmbit polític i institucional.

La FAVB és un compendi de sensibilitats. Això li dona experiència a l'hora de crear una coalició amb partidaris de la independència, del dret a decidir i de l'estat confederat?

Dóna una certa cultura. Això és una realitat del món veïnal. L'experiència demostra que la base social de les esquerres és prou àmplia per nodrir diverses estratègies d'emancipació. Només quan

hi ha una acció
al voltant d'objectius compartits són possibles els canvis. La
diversitat és una riquesa
si mantens el diàleg.

No tem que els passi allò de "tants caps tants barrets"?

No, perquè la dinàmica és molt oberta. Hi ha un necessari encaix en una proposta com Catalunya Sí que es Pot, amb partits com ICV, Equo, EUiA i Podem. És un experiment en construcció i no totes les preguntes estan resoltes. Jo crec que haurem de fer com els zapatistes: caminar preguntant. Tot dependrà de la capacitat que tingui aquesta proposta per teixir una relació viva amb els sectors socials que pretén representar. La nostra ambició és configurar un espai polític que no només reculli els votants tradicionals de les forces que l'integrem, sinó també aquells que s'han sentit exclosos de la política. El ciutadà ha de reprendre la paraula.

Procés Constituent al final no ha volgut formar part de la coalició.

El plantejament continua sent obert. Procés Constituent ha deixat la seva empremta en nosaltres. El manifest fundacional és una redacció d'ells. Els *tempos* han estat diferents i la complexitat de la cita electoral ha dificultat que arribessin a un consens intern. Però les portes estan obertes.

Altres partits com ara Junts pel Sí parlen d'eleccions plebiscitàries, però vostès en diuen constituents. Per què?

Perquè són unes eleccions que han d'encetar un procés d'apoderament de la ciutadania, en què s'abordin propostes sobre un nou model de país, la regeneració democràtica i que faci possible fer efectiu el dret a decidir. Aquí hi ha una equivocació, sobretot per part d'ERC, que s'ha deixat arrossegar per CDC: no crec que molta part de la societat catalana i de l'arc parlamentari ho vegin com ells volen. No hi pot haver plebiscit sense unes regles consensuades i que permetin llegir-ho d'aquesta manera. Ni ells mateixos es posen d'acord en si el resultat s'ha de llegir en vots o en escons. Dificilment es pot substituir un referèndum per unes eleccions parlamentàries, sobretot amb la llei electoral que tenim. Com es pot acceptar que el vot a l'àrea metropolitana de Barcelona valgui la meitat que un de Lleida per decidir una cosa tan transcendent?

Però, si no es pot comptar per vots, és perquè l'Estat s'ha negat a permetre una consulta.

Si no s'ha obtingut el referèndum, vol dir que s'ha de continuar lluitant per obtenir-lo. Un resultat obtingut d'una manera tan poc consensuada i dubtosament democràtica no serà llegit arreu com un plebiscit ni tindrà el suport social per tirar endavant, si és que arriben a guanyar. És un error donar per amortitzat el referèndum i el dret a decidir, que és un dret reclamat majoritàriament per la societat. Naturalment que hi ha dificultats, però no es pot contestar a la resposta antidemocràtica de l'Estat amb un afebliment de la base social que ha de garantir les llibertats del poble de Catalunya. És millor travar esforços amb un 80% de la població que anar a buscar, en el millor dels casos, una majoria discutible, exigua i no reconeguda. Això vol dir que no hi ha dreceres i que la independència difícilment es pot plantejar si prèviament no som capaços d'assentar el reconeixement de la sobirania del poble català. A través de la mobilització ciutadana, però també teixint complicitats arreu de l'Estat espanyol. S'ha d'aconseguir un referèndum reconegut i amb garanties democràtiques.

Però això ja s'ha intentat. El que planteja no és anar enrere? Perquè, encara que canviï el govern espanyol, ni el PP ni el PSOE l'accepten. Podem diu sí al dret a decidir però no a la independència, amb la qual cosa tampoc serveix de res.

No totes les portes estan tancades i moltes es van obrint. Moltes vegades se subestima la mobilització ciutadana. Fa uns anys era impossible que una força emergent progressista com Podem defensés el dret a decidir dels catalans. No se'ls pot demanar que siguin independentistes, però darrere hi ha una lluita política. Si es proclamava la independència unilateralment com volen d'altres, la negociació amb l'Estat espanyol s'ha de fer igualment. I calen consensos suficients que et donin base per negociar amb l'Estat. El que deia Oriol Junqueras sobre el procés de desconnexió és una simpàtica fantasia romàntica. Tothom sap que l'Estat oposarà una ferma resistència i que la UE ho veuria amb preocupació. No pot vendre el relat que una secessió no estarà acompanyada d'una seriosa resistència. No vol dir que el procés estigui tancat o que no sigui possible, sinó que necessita molta força i anar pas a pas.

Insisteixo: no és una viaesgotada?

La mobilització ciutadana dels darrers anys ha tingut molta influència en les evolucions polítiques arreu de l'Estat. És clar que difícilment hi repetirà un govern del PP i que el bipartidisme està a la baixa. Això què vol dir? Que tot estarà més fragmentat. I que si forces com Equo, IU i Podem fan un discurs progressista comprensible per a la gent de la resta de l'Estat es teixeixen complicitats. És allò de: "No volem que Catalunya se'n vagi, però la decisió correspon als catalans."

I això de pensar que a l'Estat beneirien i respectarien el dret a decidir no és un conte?

Com sempre, depèn de la correlació de forces i del diàleg. Els que s'imaginarien que abstraïent-se i tirant endavant seria possible, haurien de mirar cap a Grècia i veure com n'és de difícil defensar la sobirania d'un petit país i com els poderosos són capaços de trepitjar i humiliar. Per tant, cal no perdre els nervis, sinó buscar amistats. Nosaltres el que volem és un espai molt ampli on es trobin sense precondicions tots els sectors de la societat que defensen el dret a decidir. A vegades no es té prou en compte que en les municipals han caigut governs com el de Madrid, el de València, el de Saragossa i, també, el de Barcelona. Hi ha un moviment que indica que allò que passa a Catalunya no és aliè a les plaques tectòniques de la societat espanyola. Un moviment que indica que els consensos de la Transició s'han esgotat i que, amb maneres i ritmes diferents, hi ha una voluntat de canvi.

Vostè va dir que el 9-N havia votat sí i sí perquè el cos li ho demanava. Com s'explica una aliança amb un partit que no és independentista com Podem?

Perquè el problema no és la independència, és arribar a la sobirania. Amb sobirania, qui tingui intenció de votar per la independència ho farà i qui no, no. I no ens barallarem, perquè el resultat serà acceptat per tots. Sense una base política àmplia que faci que la voluntat d'independència sigui majoritària i reconeguda per la resta, no pot progressar. La sobirania per decidir-ho tot: si som independents, un estat federat, una república independent amb un projecte compartit... El problema és conquerir la sobirania, la capacitat del poble per decidir lliurement i democràticament sense caure en divisions artificioses o conflictes d'identitat.

Junts pel Sí diu que vostèsno són l'enemic. Veu possible

entendre's-hi?

Bé, això depèn de qui ho diu. El que és clar és que no farem Mas president. El problema d'aquesta llista és que està basada en un pacte que no tothom sembla que gosa confessar, però que en definitiva és perquè Mas sigui president, amb un govern recauixutat de CDC. És a dir, per fer president un senyor que si es presentés sol perdria. Això, des d'un punt de vista democràtic, no és broma. Nosaltres serem un factor indefugible i tothom haurà de triar, pensant en ERC i la CUP. Hauran d'optar entre una majoria de progrés a l'esquerra o apuntar-se a la presidència de Mas.

El fet que Raül Romeva vingui d'ICV ho fa més senzill?

Això és una operació política per no presentar Mas perquè no guanya. Necessitaven una persona progressista, d'esquerra, un perfil ben acceptat. Tot per emmascarar que qui governarà no serà Romeva, serà Mas.

Seran la sorpresa com ho vaser Colau a Barcelona?

Els paral·lelismes tenen les seves limitacions. Tot i tenir un punt de confluència, l'àmbit municipal i el nacional són diferents. A Barcelona el debat nacional no tenia la mateixa força que té per al Parlament. Dins d'una mateixa dinàmica, hi ha matisos en el format de les dues eleccions. Nosaltres esperem ser determinants per liderar el govern de la Generalitat. Això pot tenir diverses etapes. En geometria la distància més curta entre dos punts és la línia recta. En política acostuma a ser més complicat.

Som un experiment en construcció; haurem de fer com els zapatistes: caminar preguntant

És un error donar per amortitzat el referèndum i el dret a decidir; s'ha de continuar lluitant